

خیر ندریہ تولنہ، کنداہار
صداقت

30

پہ اوسنی عصر کی

د مسلمان حوانانو

دینی مسئولیتونہ

لیکوال

دکتوریوسف قرضاوی

ژباړن

سید محبوب شاہ ساجد

ټول حقوق محفوظ دي

BAWAR LIBRARY

بـاور کتـابتون

کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم

:: په اوسني عصر کي د مسلمان

ځوانانو ديني مسئلېتونه

:: د کتوريوسف قرضاوي

ليکوال

:: سيد محبوب شاه ساجد

ژباړن

:: کمپوز او ډيزاين :: مطيع الله روهيال

:: ۵۰۰ ټوکه

شمېر

:: ۱۳۸۷ ش - ۲۰۰۸ ع - ۱۴۲۸ ق

چاپ کال

:: صداقت خپرندويه ټولنه / کندهار

خپروونکي

پته

ارگ بازار، کندهار - افغانستان

صداقت خپرندويه ټولنه - د محمد عمر دوکان

اړيکي

۰۷۰۰۳۰۹۲۴۴

ډالۍ

زما مشرانو وروڼو ته چي د خير په کار کي زما کلک
ملا تړي او هڅوونکي دي، او ټولو هغو مسلمان ځوانانو
ته چي (د اسلام سپېڅلي دين ته) د دعوت په لار کي
يو تر بله همکار دي، د خپلو ديني مسئلويتونو په
پېژندلو کي هڅه کوي، يو بل ته د حق او صبر توصيه
کوي، د الله تبارک و تعالیٰ ﷻ او دهغه د رسول ﷺ
سره د هر څه نه زيات بې کچي مينه لري، د اسلامي
شريعت هر حکم ته بېله ځنډه د زړه له کومي غاړه
ايرېدي او الله تعالیٰ ﷻ خپل رب، محمد ﷺ خپل
ستر رهبر او قرآن عظيم الشان خپل قانون ګڼي.

ژباړن

فهرست

۱ د ژباړن سريزه	۱
۳ د مؤلف سريزه	۲
۵ مسلمان څوک دی؟	۳
۶ ځوانان د قوت او ځواک دوره ده	۴
۷ ځوانان د وحي او رسالت حاملان (وړونکي)	۵
۹ د ځوانانو له پاره ښې بېلگې او نمونې	۶
۱۴ د مسلمانانو ځوانانو څلور گوني مسئوليتونه	۷
لومړی مسئوليت		
۱۴ د اسلام صحيحه پېژندنه	۸
دوهم مسئوليت		
۳۲ په اسلام او علم باندې عمل کول	۹
درېم مسئوليت		
۴۰ د اسلام ته دعوت او بلنه	۱۰
څلورم مسئوليت		
۴۶ د دعوت په کار کې همکاري او ورورولي	۱۱

د ژباړن سریزه

الحمد لله رب العالمين والصلاة والسلام على سيد المرسلين
اما بعد !

ځوانان د يوې کورنۍ، ټولنې، يوه هيواد او ملت د ملاتير حيثيت لري، که چيري د يوې ټولنې يا د کوم هيواد ځوانان د عقيدې، فکر، اخلاقو او جسم له لحاظه جوړ، پياوړي، ځان پېژندونکي او مسؤليت پېژندونکي وي، نو هغه ټولنه او هيواد به له هره اړخه پياوړی، منظم او د هر راز مادي او معنوي پرمختگ نه برخمن وي او که داسي نه وي نو هغه ملتونه به د هر راز بدبختيو ښکار او په هروخت او ځای کې به د هره لحاظه د غليم او استعمار په وړاندي پر گونډه وي. په پورتنيو مواردو کې د هر هيواد او ملت د ځوانانو کمزوري د هغه ملت د ضعف يوه مهمه او اساسي نقطه ده، چي د اسلام غليمانو د اسلامي امت د دې ضعيفي نقطې څخه ډېره گټه پورته کړېده، او اوس هم په ډيره چټکتيا سره لگيا دي، (چي زموږ هيواد هم د دې بلانه خوندي نه سو پاته) او ټول ممکنه وسايل يې په کار اچولي، ډېر کسان يې گومارلي تر څو د مختلفو لارو د مسلمان ځوانانو (نارينه او ښځينه) عقیده، فکر او اخلاق فاسد او منحرف کړي، خپل ځان، اسلامي هويت او خپل ديني مسؤليتونه ور څخه هېر کړي، د نفس او شيطان بندگان يې کړي، د خپلو کرغېړنو موخو او شيطاني اهدافو په خاطر يې په پتو سترگو د ځان مقلدين کړي او د استعماري اهدافو په

گټه وکاروي.

نو دغو خطرونو ته په پام سره چي نوی مسلمان نسل تهديدوي دا د اسلامي علماوو، مشايخو، دعوتگرو والدينو او استادانو اسلامي دنده ده، چي مسلمان ځوانان د دې ويجاړوونکي گرداب او گمراه کوونکي توپان څخه چي د لوېديځ له لوري په چلېدو دې وژغوري، دوی په اسلامي لارښوونو او اسلامي اخلاقو سمبال کړي، دوی ته خپل اسلامي عقايد، عبادات، معاملات، حقوق او د اسلام هر اړخيز نظام په ښه ډول د افراط او تفريط څخه پرته په ډېر حکمت او نرمي سره وروښيي، د دوی استعدادونو ته بايد درناوی وشي، د دوی وړتياوي بايد پياوړي او پر کار ولوېږي، د دوی (ځوانانو) پوښتنو ته بايد جواب وويل شي، او هر څه د دوی په ژبه ورته وړاندي شي. د دوی په زړونو کي د خپلو مقدساتو لکه الله تعالی، قرآن کریم، پيغمبر ﷺ د هغه اصحاب، اهل بيت او نور سلف صالح سره مينه او محبت پياوړی شي او دا کتاب چي ستاسي په وړاندي دی، د مشهور عالم او پياوړي داعي بناغلي ډاکټر يوسف قرضاوي ليکنه ده، عربي نوم يې (واجب الشباب المسلم اليوم) دی، چي لومړی له عربي څخه (محمد يقوعب خوشخبر) ورور په پارسي ژباړلی او موږ د دې له پاره چي پښتانه ځوانان هم گټه ځني واخلي د پښتو ژباړي هڅه کړې، الله تعالی ﷻ دي يې راڅخه قبول او د لوستونکو د استفادې وړ وگرځوي او د هغو وروڼو څخه چي د ژباړي په بيا کتنه او تصحيح کي يې مرسته کړې، يوه نړۍ منه کوم او د الله تعالی له دربار څخه ورته د لوی اجر غوښتونکی يم.

آمين

حقير العباد

سيد محبوب شاه ساجد

۱۳۸۶/۱۲/۸

د مؤلف سریزه

الحمد لله رب العالمين والصلاة والسلام على اشرف الانبياء
والمرسلين، اما بعد !

قال رَبِّ اشرح لي صدري ﴿٢٥﴾ وفسِّر لي امري ﴿٢٦﴾ واخلل
عقدة من لساني ﴿٢٧﴾ يفقهوا قولي ﴿٢٨﴾ (سورة طه، ٢٥-٢٨ آيتونه)
ترجمه:

اې ربه زما پرانيزه او ارته كړه سينه زما او آسان كړه ماته دغه مهم
كار (چي تبليغ دئ) او پرانيزه غوټه له ژبي زما ترڅو خلك مي په خبرو
ويوهېږي د تبليغ په وخت كي.

اې الله ﷻ! اې د آدم او ابراهيم عليهما السلام روزونكې! فايده
من علم راته راكړې او د زده كړي له علم څخه (د دنيا او آخرت) گټه
رانصيب كړې، علم او پوهه مو نوره هم رازياته كړې او هر وخت ستا ثنا
ووايو، د دوېځ او دوېځيانو له حالاتو څخه تاته پناه دروړو.

زما نننۍ خبري به د اوسني عصريعني (اتهرنيټ او ارتباط په
عصر كي) د ځوان مسلمان نسل د ديني دندو او مسئلويتونو په اړوند
وي.

په عامه توگه د ځوانۍ مفهوم له خلكو سره يوڅه خود يو مسلمان
ځوان په حيث ځواني بل مفهوم لري :
مسلمان ځوان (د خپلي عقيدې او ټولنې) په وړاندي ډېري دندې

په اوسني عصر کي د مسلمان ځوانانو ديني مسئلېتونه ﴿٤﴾

او مسئلېتونه لري، کوم چي د وخت او ځای له غوښتونو سره سم بدلون مومي.

نور اځي چي په راتلونکو کړنو کي وگورو، چي د نوي عصر مسلمان ځوان د خپلي عقيدې او ټولنې په وړاندي کومي دندې او مسئلېتونه پر غاړه لري؟

مسلمان ڇوڪ ڏي؟

مسلمان هغه ڇوڪ ڏي، چي ددي (موجوده مخلوقاتو او کائناتو) او ددغي هستي اساس او ديو تليپاته رسالت درلوونڪي ڏي. مسلمان د الهي شريعت وارث او د نورو پيغمبرانو ڇخه دراپاته ميراث وارث ڏي، کوم چي ٽول د اسلام په دين کي د ژوند د ڪرنلاري او دين په عنوان بنودل سوي دي. يا په بل عبارت کومي لاربنووني چي په پخوانيو آسماني دينونو کي موجودي وي د اسلام په سپېڅلي دين کي راخلاصه او ځاي پر ځاي سوي دي. هغه دين د کوم (دين) په تڪميلېدو چي الله تعاليٰ پر خپلو بندگانو د نعمت او احسان په ډول پېرزوينه ڪړې ده. لکه چي الله تعاليٰ فرمايي:

اَلْيَوْمَ اَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَاَتَمَّمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ

الْاِسْلَامَ دِينًا (سورة المائده - ۳ آيت)

ترجمه:

نن ورځ مڪمل او پوره ڪړما تاسي ته دين ستاسي (اصولاً او فروعاً) او پوره مي ڪړپر تاسي اي مومنانو نعمت (د دين په اڪمال) او غوره ڪړما تاسي ته اسلام له جهته د دين (ډېر پاكيزه په ٽولو اديانو کي).

مسلمان ڏي چي دغه (الهي، سپېڅلي او پاك) رسالت پر غاړه اخلي. دارسالت د حضرت محمد او د قرآن ڪريم رسالت ڏي، او د تل له پاره پاته رسالت ڏي.

ځواني د قوت او ځواک دوره ده

د ځوانۍ دوره د توان، د ژوند د راز، د ګرنده ثمر بخښونکو هڅو دوره ده، ځکه ځواني د ژوند منځنۍ مرحله ده او د هر شي منځنۍ برخه دهغه شي غوره برخه وي. د ورځي په نيمايي کي چي د لمر د آسمان منځ او زړه ته ورسېږي، رڼا او تودوخه يې زياته او پوره سي، په دې اساس ويلاى سو، چي د ځوانۍ مرحله د انسان په ژوند کي د مېړاني، خوځښت، بيدارۍ او تازه ګۍ مرحله ده. په همدې دليل د انسان د ژوندانه ډېره مهمه مرحله شمېرل کېږي.

ځواني د ورکړي او بخشش او د ستونزو او مشکلاتو په وړاندي د صبر، استقامت او پايدارۍ مرحله ده. همدا لامل دى چي د اسماني او الهي د غوتونو بلونکي، حاملين او ملاتړي ټول ځوانان وه.

ڄوانان د وحي اور سالت حاملان

(وړونكي)

الله جل جلاله د موسى عليه السلام د يارانو په اړوند مودته داسي فرمايي:
فَمَا ءَامَنَ لِمُوسَىٰ إِلَّا ذُرِّيَّةٌ مِّن قَوْمِهِ عَلَىٰ خَوْفٍ مِّن
فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِمْ أَن يَفْتِنَهُمْ (سورة يونس - ۸۳ آيت)

ترجمه:

نو ايمان نه وړاوپي (لومړي) پر موسى عليه السلام باندي مگر خو
اولادو (ځوانانو) له قومه دده سره د وپري له فرعونه او د مشرانو د
دوي له دې نه چي دوي ونه ښويوي.

د اصحاب كهف (د سمخي د يارانو) په اړوند فرمايي:

نَحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ نَبَأَهُم بِالْحَقِّ إِنَّهُمْ فِتْنَةٌ ءَامَنُوا بِرَبِّهِمْ وَزِدْنَاهُمْ

هُدًى ﴿١٣﴾ (سورة الكهف - ۱۳ آيت)

ترجمه:

موږ كيسه كوو تاته خبر حال د دوي په حقه سره پېشكه دوي
داسي ځوانان او ځلميان دي چي ايمان لري پر خپل رب او زيات كړي و
موږ دوي له جهته د هدايت.

يعني د ايمان څخه زياته درجه يې ورته وركړه، چي د اولياوو

په اوسني عصر کي د مسلمان ځوانانو ديني مسئلېتونه ﴿۸﴾

درجه ده.

الله تعالی ﷻ د بت ماتوونکي ابراهيم ﷺ په اړه موږ ته داسي خبر را کوي، چا چي د لوی بت نه پرته نور ټول بتان مات کړه هغه يې په دې نيت پرېښود چي مشرکان ورته د پېښي له ليدلو نه وروسته مراجعه وکړي.

الله تعالی د دغو بت پرستو مشرکانو د خولې نه داسي فرمايي:

قَالُوا سَمِعْنَا فَتًى يَذْكُرُهُمْ يُقَالُ لَهُ إِبْرَاهِيمُ ﴿٦٠﴾ (سورة الانبياء -

٦٠ آيت)

ترجمه:

وويل ځينو كفارو، چي اورېدلي وو موږ له يوه ځوان (علمي) څخه چي يادول به يې دا بتان په بدې سره چي ويلي سي ده ته ابراهيم. يعني د هغه ځوان نوم ابراهيم دى، دا په دې معنى چي ابراهيم ﷺ د عمر له لحاظه ځوان او د ځوانۍ په مرحله كي و.

د ځوانانو له پاره ښې بېلګې او نمونې

په قرآن کریم کې د ځوانانو په اړه ډېر څه ویل سوي دي، چې د فضایلو او پاکۍ څلېدونکې نمونې دي.

سربښندونکي اسماعیل

قرآن کریم موږ ته د اسماعیل په اړوند خبر راګوي، د هغه فداکار، اخلاصمن او د الله تعالی امر ته تسلیم ځوان بیان داسې کوي، چې هغه تنکی او مبارک ځوان د خپل گران پلار سره کعبې شریفې ته نژدې د (سعي) نومي ځای ته ورسېدل ابراهیم د الله تعالی له امر اسماعیل ته د هغه د ذبح کولو وړاندیز کوي، هغه (اسماعیل) په خپله اراده او اختیار د الله تعالی د امر او فرمان د ترسره کېدو له پاره خپل سړ قربانوي:

فَلَمَّا بَلَغَ مَعَهُ السَّعْيَ قَالَ يَبْنِيْ اِنِّىْ اَرَىٰ فِي الْمَنَامِ اَنِّىْ اَذْبَحُكَ
فَانْظُرْ مَاذَا تَرَىٰ ۚ قَالَ يَنْتَابِتْ اَفْعَلُ مَا تُؤْمُرُ سَتَجِدُنِيْ اِنْ شَاءَ اللّٰهُ مِنْ
الصَّابِرِيْنَ ﴿١٢﴾ (سورة الصافات - ۱۰۲ آیت).

ترجمه:

پس کله چې ورسېد اسماعیل سره د خپل پلار حد ته د سعي وویل
ابراهيم اي زويه زما! بېشکه زه پرله پسې وينم په خوب کې داسې چې

بېشکه زه ذبحه کوم تا پس ته هم نظر وکړه چي څرنگه مصلحت گڼي؟
وويل اسماعيل: اي پلاره! وکړه ته هماغه چي حکم يې درباندي سوي
دي، ژرده چي وبه مومي ما ته که اراده فرمايلي وي الله تعالی له صبر
کوونکونه.

ډېره جالبه داده چي هغه داسي ونه ويل:
زما په اړه چي هر دستور له ځانه سره لرې ترسره يې کړه! بلکي
داسي يې وويل: د الله ﷻ فرمان ترسره کړه! په دې معنی چي خپل
ځان يې ياد نه کړ، بلکي خپل ژوند او وجود يې د الله ﷻ د فرمان په
مقابل کي هيڅ وباله هغه وخت يې خپل پلار ته داسي وويل:
هر دستور چي د الله تعالی له لوري لرې هغه ترسره کړه او په دې
اړه له ما څخه هيڅ پوښتنه مه کوه.

پاک لمنی، د حياء څښتن او صديق يوسف عليه السلام:
قرآن کریم موږ ته د يوسف عليه السلام په نوم د يو پل ځوان خبري کوي،
دا هغه ځوان دی، چي جنسي شهوت او لذت په خپل ټول قوت او جاذبې
سره هغه ته وړاندي سو، خو هغه په ډېره مېړانه او پوره ايمانداري سره د
هغه څخه انکار وکړ.

دا په داسي حال کي چي د قبول ټول اسباب ورته مهيا وه او هغه
ځای د ټول نړۍ د انسانانو د سترگو نه پټ او پناه و، خو يوسف عليه السلام په
دې خبره پوره ايمان درلود، چي قادر، عالم او بصير خداي په هر ځای
کي لېدونکی دی.

بنکلي او ښايسته ځوان د ځوانۍ د قدرت او تازه گۍ په مرحله
کي، غريب ځوان چي هيڅوک يې نه پېژني تر څو د خپلو کارونو په
خاطر تر ملامتيا لاندي ونيول سي، مجرد دی واده هم نه لري تر څو دده

پاک لمني د واده او زوجې په واسطه وساتل سي او دی (يوسف ﷺ) د نورو ښځو څخه بې نيازه کړي او هغه ښځه چي دی يې ځان ته رابللی و، فاسده، عادي او بازاری ښځه نه وه، بلکې د لوړ مقام او عزت څښتنه وه. هغه د پادشاه مېرمن وه او يوسف ﷺ د هغوی په کور کي د تنه خدمتگار!

په کوم امتحان کي چي يوسف ﷺ رابښکېل سوی و، عارضي او د يوې لحظې آزموينه او فتنه نه وه بلکې هغه سهار او ماښام وخت او ناوخته پکښې راگير و، علاوه پر دې هغه د پادشاه مېرمن وه، چي دی يې ځان ته رابللی و، او خپله غوښتنه يې ورڅخه په اشاره او کنايه هم نه وه مطرح کړې، بلکې له پيل څخه يې ورته ښکاره ويلي وه، چي:

(هيت لک) راوړاندي سه!

مگر يوسف ﷺ په ډېر ښکاره او صريح ډول له دې کار څخه ډډه او پېژاري وښووله او داسي يې وويل:

مَعَادُ اللَّهِ إِنَّهُ رَبِّي أَحْسَنَ مَثْوَايَ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ ﴿١٢﴾

(سورة يوسف - ٢٣ آيت)

ترجمه:

وويل يوسف پناه نيسم په الله تعالى پوري، چي بېشکه مالک او خاوند زما دی، چي ښه يې کړېده ساتنه زما بېشکه شان دا دی چي ښکي نه مومي ظالمان (چي د ښکې پر ځای بد يا زنا کوي).

کله چي د شاه مېرمن ونه توانېده چي يوسف ﷺ ځان ته رامات کړي نو يې په تهديد ډوله لهجه داسي وويل:

مَا أَمْرُهُ لِيَسْجَنَ وَلِيَكُونَا مِنَ الصَّغِيرِينَ ﴿١٣﴾ قَالَ رَبِّ السِّجْنُ أَحَبُّ إِلَيَّ مِمَّا يَدْعُونَنِي إِلَيْهِ وَإِلَّا تَصْرِفْ عَنِّي كَيْدَهُنَّ أَصْبُ إِلَيْنَّ

وَأَكُنْ مِنَ الْجَاهِلِينَ ﴿٣٣﴾ (سورة يوسف، ٣٢-٣٣ آيتونه).

ترجمه:

او بېشکه ما دی خپل ځان ته را اړولو، خو خپل ځان يې رانه وساته او بچ کړ او که چيري يې ونه کړ ده هغه څه چې زه يې ده ته وایم نو ضرور به زنداني کړل سي او ضرور به وي د ذلیلو خلکو نه. نو وویل يوسف عليه السلام اې ربه زما! بندي خانه ماته ډېره بڼه ده ماته له هغه کاره چې بولي دا بڼخي ما هغه ته.

يوسف عليه السلام د دوو ستونزو له منځه د يوه مشکل د اختيار چانس درلود، هغه دا چې يا به يې په دين کي مصيبت مانه چې عبارت له ناوړه عمل څخه و او يا به يې د دنيا مصيبت گاله چې هغه زندان و، خودغه ايمانداره ځوان د دنيا زندان و مانه تر څو يې دين ته نقصان او زيان ونه رسېږي، نو داسي يې وويل:

رب السجن احب الي ما يدعوتني اليه...

ترجمه:

نو وويل يوسف اې ربه زما! بندي خانه ډېره خوښه ده زما له هغه کاره چې بولي دا بڼخي ما هغه ته. او زموږ پيغمبر ﷺ هم موږ ته راښوولي تر څو په دې اړوند داسي ووايو:

اللهم لا تجعل مصيبتنا في ديننا ولا تجعل الدنيا اكبر همنا ولا مبلغ علمنا^(١).

ترجمه:

اې الله! امتحان او مصيبت مو په دين مه گرځوه او دنيا مو لويه غوښتنه او د علم آخري موڅه مه گرځوي.

(١) دا حسن حديث دی، چې ترمذي او حاکم د ابن عمر نه روايت کړی دی. صحيح الجامع الصغير: ١٢٦٨.

دا ځوانان وه! رښتيا مسلمان ځوان بايد همدغسي وي. ځوانان تل د قوت سرچينې پاته سوي دي او د رسالتونو او نهضتونو درانه مسئلېتونه هم دوی پورته کوي. همدا ډول زموږ د پيغمبر ملگري (اصحاب) اکثره ځوانان وه او لږين راشد خليفه حضرت ابوبکر صديق رضي الله عنه چي د عمر له لحاظه پر زياتو اصحابو کرامو مشرو، د مسلمانېدو په وخت کي د اته دېرشو کالو و. حضرت عمر فاروق رضي الله عنه لس کاله د حضرت ابوبکر صديق رضي الله عنه څخه کشر و، حضرت علي کرم الله وجهه چي په کومه ورځ اسلام راوړ، عمري يې د لسو کلونو څخه کم و.

داسي ډېر اصحاب وه، چي د مسلمانېدو په وخت کي د خپل عمر په دوهمه لسيزه کي وه الله تعالی دي د دوی ټولونه راضي وي. له دې کبله د مسلمان ځوان مسئلېتونه او دندې د خپل دين او اسلامي امت په وړاندي ډېري دي، په ځانگړې توگه په اوسني عصر کي نو ځوانان بايد خپل ځان وپېژني او په دنيا کي خپل رسالت ته آماده او ورڅخه خبر اوسي.

د مسلمان ځوانانو څلور ګوني مسؤليتونه

په اوسني عصر کې، مسلمان ځوانان څلور اساسي مسؤليتونه لري، چي زموږ د لاندني بحث موضوع به وي.

لومړی مسؤليت

د اسلام صحيحه پېژندنه

بېله شکه د مسلمان ځوان د څلور ګونو مسؤليتونو څخه لومړنی مسؤليت دا دی، چي هغه د اسلام دين په سمه توګه وپېژني، او ورباندې پوه سي. ځکه چي د عمل نه وړاندې پر هغه عمل پوهه او علم ضروري دی د دې له پاره چي مسلمان ځوان د خپل دين څخه خبر سي بايد د اسلام حقيقت په ښه توګه وپېژني، دا ځکه چي ځينو خلکو د اسلام سره جفا کړېده، داسي شيان يې اسلام ته د دين په نوم داخل کړي، چي اصلاً د اسلام سره هيڅ ربط او تړاو نه لري او د اسلام د دين څخه يې ځيني اساسي احکام او لارښوونې حذف کړي دي.

په تېرو وختو کې ځينو خلکو په اسلام کې داسي شيان وراضافه کړل، چي د اسلام څخه نه وه چي په پايله کې يې د اسلام ښکېلې او

روښانه خبره لکه د اړه کړه او سوچه توب يې ورکړ کي. خلکو خواره واره بدعتونه او داسي شيان چي د هغو د اثبات او حقانيت په اړه الله تعالى هيڅ دليل نه دی رالېږلی د بدعت حسنه او (زيادة الخير، خير) د ښه کار د پېروالي خیر دی تر عنوان لاندي قبول او وړ اضافه کړل. دا په داسي حال کي چي د الله تعالى رسول ﷺ په دين کي د هر ډول زياتې او بدعت ورگډېدني څخه موږ په ټينگه منع کړي يو، دا ځکه چي کوم شی چي په ځان کي د پېروالي او اضافه توب قبلوي هغه بيا لېږوالی او نقصان هم مني، خو کامل شی نه د پېروالي او نه کموالي مني. الله تعالى ﷺ خپل دا دين پوره او کامل نازل کړی دی، او په هغه کي د هېچا د پېروالي او کموالي نه مني، لکه چي فرمايي:

الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتْمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ

الْإِسْلَامَ دِينًا (سورة المائدة - ٣ آيت)

ترجمه:

نن ورځ مکمل او پوره کړ ما تاسي ته دين ستاسي او تمام (پوره مې کړ) پر تاسي اې مومنانو! نعمت د دين په اکمال او غوره کړ ما تاسي ته اسلام له جهته د دين.

هغه خلک چي غواړي پر دين باندي نوي شيان وړ اضافه کړي گویا دوی (نعوذ بالله) غواړي په دې کار سره د الله تعالى ﷻ د کار نیمگړتياوي ليري او پوره کړي!!! د دوی (بدعتیانو) په گمان دين ناقص دی او دوی يې د نويو شيانو په اضافه کولو سره بشپړوي، چي دا د پېر ناوړه او گمراه کوونکی کار او گمان دی.

همدا لامل دی، چي رسول الله ﷺ موږ له هر زیادت څخه منع

کړي يو او فرمایلي يې دي:

اياکم ومحدثات الامور، فان کل بدعة ضلالة^(١).

ترجمه:

تاسي په دين کي د نوي شي او خبري د پيدا کولو څخه ځان وساتئ (ځکه چي په دين کي هر نوی کار بدعت دی) او هر بدعت گمراهي ده.

او فرمايلي يې دي:

من احدث فی امرنا هذا ما ليس منه فهو رد^(٢).

ترجمه:

چا چي زموږ په دين کي داسي نوې خبره او نوی کار ايجاد کړ چي هغه له دين څخه نه وي نو هغه مردود او نامنظور دی.

د اسلام په سپېڅلي دين کي بدعت او نوی والی مردود او د نه منلو وړ کار دی خو په همدغه نړيوال دين کي د دنياوي کارونو په اړوند نوښت او نوی والی د تائيد وړ او منلی کار دی.

په تأسف او خواشيني سره کله چي د مسلمانانو حال او اوضاع بدلون وموند او پر مسلمانانو باندې د انحطاط او وروسته پاته والي دور راغی د دې پر ځای چي د دنيا په کارونو کي يې په اختراع او نوي والي لاس پوري کړی وای په دين کي يې په نوي والي او بدعتونو لاس پوري کړ په دنياوي ژوند کي د هيڅ ډول پرمختگ او ترقي خاوندان نه سول، چي په نتيجه کي د مسلمانانو ژوند د ولاړو او بو په شان وگرځېد. نو ځکه د مسلمان ځوانانو څخه غواړو، چي اسلام په سمه او صحيحه

(١) دا حديث ترمذي په کتاب العلم کي روايت کړی دی، او ابن ماجه د خپل کتاب په مقدمه کي روايت کړی دی.

(٢) دا حديث امام بخاري په کتاب الصلح او امام مسلم په کتاب الاقصيه کي د حضرت عايشې رضي الله عنها څخه روايت کړی دی.

توگه زده کړي تر څو بيرته و خپلي اصلي او رڼې سرچينې ته وگرځي. په تېرو وختونو کي يې غوښتل چي پر عقيدوي، فقهي او نورو ديني مسائلو څه نوي شيان ورزيات کړي، خو په اوسني عصر کي ځيني ضعيف الايمان او د پردو مزدوران هڅه او کوښښ کوي تر څو ځيني اساسي او بنسټيز احکام او لارښوونې د اسلام د دين څخه حذف کړي، دوی د داسي يو اسلام غوښتونکي دي چي جهاد ونه لري، د قاتل، غله، زنا کار او شراب خور له پاره قصاص، حد، سنگسار او په درو وهل ونه لري. داسي اسلام غواړي چي په هيڅ شرايطو دي طلاق او د څو ښځو درلودل نه وي، داسي اسلام غواړي چي دولت او حکومت ونه لري، د دوی په اند دين او دولت دواړه بېل او جلا شيان دي، يعني سيکولاريزم (د دين او دولت جلا والی) د دوی په نظر دين يو شخصي چاره ده او د دولت داري او سياست سره هيڅ ډول تړاو نه لري (د دغو ناپوهانو ستونزه داده چي اسلام يې پر اوسني تحريف سوي مسيحيت باندې قياس کړی دی، ژباړن)

دا ټولي هڅي د دې له پاره دي څو د اسلام دين د مهمو احکامو او اساسي لارښوونو څخه تش او خالي کړي، مگر موږ دغه ټولي هڅي په کلکه سره ردوو او هيڅ زيات او نقصان د اسلام په دين کي نه قبلوو، موږ غواړو چي ټول شيان دي پر خپل ځای وي هر حکم او لارښوونه دي د وړاندې والي او وروسته والي له لحاظه مشخصه او معلومه وي، ځکه چي اسلامي لارښوونې او احکام ټول په يوه درجه او مرتبه کي نه دي واقع، بلکي هريو د خپلي مرتبې درلودونکی دی، په دې معنی چي عقيدوي مسائل د اسلام اساس، بنسټ او پايه تشکيلوي تر هغه وروسته فرايض او واجبات ځای لري چي د اسلام د ارکانو نه عبارت دي.

بنی الاسلام علی خمس : شهادة ان لا اله الا الله و ان محمدا رسول

په اوسني عصر کي د مسلمان ځوانانو ديني مسئوليتونه
 الله و اقام اصلاوة و اتياء الزكاة و صوم رمضان و حج البيت من استطاع
 اليه سبيلا.

يعني د اسلام بنياد پر پنځو شيانو ولاړ دى :
 ۱. د ادي شاهدې وركول، چي د الله نه پرته بل معبود نسته او محمد
 ﷺ د خداى رسول او پيغمبر دى.

۲. لمونځ كول.

۳. زكات وركول.

۴. د رمضان د مياشتي روژه نيول.

۵. حج كول، د هغه چاله پاره چي لار ورته پيدا كړي او وس يې
 ولري.

دغه احكام هم د درجو او مرتبو له لحاظه متفاوت دي. په اسلام
 كي عيني فرايض وجود لري، چي پر هر مسلمان باندي د هغو اداينه
 فرض او حتمي ده. همدارنگه كفايي فرض هم موجود دي، هغه داسي
 كه چيري ځيني مسلمانان هغه ترسره كړي د نورو مسلمانانو غاري
 خلاصېږي او كه ټول مسلمانان هغه اداء نه كړي ټول گنهكاره دي.

تر دې وروسته د سنتو ځاى او درجه ده، چي د هغو پر اداينه ډېر
 تأكيد او ټينگار سوي دى او تر دې وروسته د مستحباتو مرتبه ده، چي
 تر موكدو سنتويې درجه ټيټه ده، كه چيري يو مسلمان په هغو
 (مستحباتو) عمل وكړي د زيات اجر او ثواب مستحق گڼل كېږي او كه
 پرېښوول سي رتبه او عذاب باندي نسته.

په همدې توگه ديني واجبات او مسائل ټول يو ډول نه دي، بلكي
 هريويې ځان ته ځانگړې مرتبه او ځاى لري.

شرک هم په اکبر (لوی) او اصغر (کوچني) شرک^(۱) وېشل سوی

(۱) لکه ریاء ته چي کوچنی شرک ویل سوی (ژباړن).

دئ، گناهونه هم پر لويه او وړه گناه يعني کبيره او صغيره وېشل سوي دي. هغه داسي چي کوچني او وړو کي گناهونه د پنځه وخته لمونځ په سمه توگه ادا کولو او نورو نېکو اعمالو سره معافېږي.

امام مسلم په خپل صحيح کي داسي روايت کړی دی:

الصلوات الخمس والجمعة الى الجمعة ورمضان الى رمضان مکفرات لما بينهن اذا اجتنبت الكبائر.

يعني پنځه وخته لمونځونه، يو جمعه تربلي جمعي او يوه د رمضان مياشت تربلي رمضان پوري هغه گناهونه رږوي، چي د دوی په منع کي وي، خو په دې شرط چي د کبيره گناه نه ځان وساتي.

(خو دا خبره دا معنی نه لري، چي يو مسلمان دي د صغيره گناهونو نه ځان ونه ژغوري بلکي پر هر مسلمان لازم ده چي د خپل وس په اندازه د کوچنيو گناهونو نه هم ځان وژغوري، ځکه چي وړو کي او کوچني گناه د لويو گناهونو د ارتکاب له پاره مقدمه ده، ژباړن).

مگر کبيره او لويه گناه د سمي توبې نه پرته او ترڅو چي د نورو وگړو حقوق يې خپلو خاوندانو ته نه وي سپارلي نه معافېږي.

همداسي ځيني شبهات وجود لري چي د حلال والي او حراموالي په اړه يې ستر ستر علماء د نظر اختلاف لري، ځيني يې حرام گڼي او بعضي يې حلال بولي چي د دغو شيانو تحريم د هغو مسائلو غوندي نه دی کوم چي د حرمت په هکله يې ټول علماء متفق دي او حلال يې هم همداسي دي.

مکروهات هم دوه ډوله دي، تحريمي او تنزيهي، مکروه تحريمي هغه دي چي حرامو ته نژدې وي او تنزيهي مکروه هغه دي چي حلالو ته نژدې وي.

دا به ډېر ښه کار وي چي هر شي ته په خپل ځای او مقام کي ځای ورکړو، هغه چي د وړاندي والي حق لري وړاندي او مقدم وبولو او هغه

څه چي په وروسته دوهمه او دريمه درجه کي قرار لري پر خپل ځای يې پرېږدو. د بېلگي په توگه د هغه څه په اړه چي د تنزيهي مکروه په درجه کي قرار لري يا يې په اړه د علماوو ترمنځ د نظر اختلاف دی سختي لفظي شخړي او جنجالونه ونه کړو.

همدا سبب دی چي د دين د اولويتنو او مهمو مسائلو پېژندنه ضروري او اړينه ده.

د عقايدو بنسټ پر توحيد باندې درول مهمه او ضروري موضوع

ده.

د فرايضو په سمه توگه تر سره کولو کي هيڅ ډول کهالي، سستي، بېباکي او غفلت روانه دی.

د کبيره گناهونو نه په کلکه او ټينگه ځان ساتل په کار دي.

زموږ موخه داده، چي د اسلامي احکامو او لارښوونو د پېژندلو په وخت کي بايد اولويتونو او بنسټيزو شيانو ته ډېره توجه وکړو او نورو ته يې وروښيو. يو دعوتگر بايد د ديني مسائلو او احکامو خپل منځي تفاوت او سلسله مراتب په سمه توگه وپېژني ترڅو د جزئي او فرعي مسائلو پر سر خپل ژوند او د نورو ژوند او وخت ضايع، تريخ او تبا نه کړي، او په دې خبره بايد پوه سو چي نن ورځ اصلي شخړه او مبارزه د کفر او اسلام ترمنځ ده نه د اسلامي مذاهبنو او ډلو د جزئي او فرعي مسائلو پر سر.

د اسلام په زده کړي بايد لاندې ټکو ته پاملرنه وکړو.

اسلام د خپل اصلي پاکو او صافو سرچينو څخه واخلو.

يعني د خداي عز و جل کتاب (قرآن) او د پيغمبر ص و آله و سلم و سنتو ته مخه

کړو، د اصحابو کرامو او تابعينو پوهي او درک ته چي د اسلام په اړه يې درلود ځانو ته متوجه کړو، ځکه چي هغوی په ډېر بهترين وخت او عصر کي اوسېدل او اسلام يې لکه څنگه چي بنيادي هماغسي زده کړی

و هغوی د اسلام پیغام او روح تر موږ ډېر ښه پېژانده او د علم په ډگر کي خو موږ د هغوی د پښو خاورو ته هم نه سو رسېدلای. په اسلام باندې زموږ عمل د دوی د اعمالو په پرتله داسي دی، لکه درېگ یوه دانه د لوی غره په مقابل کي نو باید اسلام د هماغه لومړنۍ مدرسې څخه زده کړو، هغه مدرسه چي هیڅ ډول شک او گډوډي هغې ته لاره نه درلوده تر څو پاکه او روښانه خبره یې وربدرنگه کړي.

بېله شکه په اسلام او مسلمانانو کي د اسرائلیاتو، ضعیفو روایاتو، موضوعي احادیثو، افراطي او تفریطي خیالاتو ورگډېدل او وروسته د اسلام بڼه غوره کول د اسلام ښکلې خبره وربدرنگه کړل دا ټول د مسلمانانو سره د نورو ملتونو، امتونو، مختلفو ډلو او مذاهبو په گډه او یو ځای او سپېدلو په نتیجه کي رامنځته سول دا ځکه چي د نورو انسانانو د عقایدو، دود او دستور او افکارو څخه اغېزمنتیا د انسان طبیعي او بشري غوښتنه ده. د دغو او نورو موضوعاتو په اړه باید د پوهو او مخلصو عالمانو څخه پوره او سم معلومات ترلاسه کړو او په دې باندې وپوهېږو لکه څنگه چي د امام مالک، عطاء او ابن عباس رضي الله عنهما څخه روایت کړی دی، چي:

ان کل احد یوخذ من کلامه ویترک الا المعصوم!

یعني د هر چا کلام او خبره رد او قبول وړ ده ماسوا د معصوم د کلام څخه چي پیغمبر ﷺ دی.

ې

نو مسلمان ځوان باید د اسلام څخه سمه پوهه ولري. خو دا خبره په دې معنی هم نه ده چي موږ د هري څانگي د محصل نه دا غواړو چي خپله تحصیلي څانگه پرېږدي او یوازې دي د تفسیر، احادیثو او اصولو د کتابونو مطالعه وکړي موږ د هر چا او ټولو خلکو څخه په دین کي تخصص او دوکتورا نه غواړو، خو ځيني کسان باید حتماً په دین

کي تخصص او پوره پوهه ولري.

لوی خدای ﷻ هر څوک پر هغه لار روانوي، چي د هغه له پاره پيدا سوې وي. الله تعالی ﷻ داسي فرمايي :

وَمَا كَانَ الْمُؤْمِنُونَ لِيَنفِرُوا كَافَّةً فَلَوْلَا نَفَرَ مِن كُلِّ فِرْقَةٍ

مِنْهُمْ طَائِفَةٌ لِّيَتَفَقَّهُوا فِي الدِّينِ وَلِيُنذِرُوا قَوْمَهُمْ إِذَا رَجَعُوا إِلَيْهِمْ

لَعَلَّهُمْ يَحْذَرُونَ ﴿١٢٢﴾ (سورة التوبه - ١٢٢ آيت).

ترجمه :

او نه دي مومنان داسي چي ووزي توله (غزا يا د علم طلب ته په هر وخت کي) نوولي نه ځي له هري ډلي له دې مومنانو نه يوه ټولۍ (او نور دي پاته سي په کور کي) د دې له پاره چي پوهه پيدا کړي دغه (تلونکي) په دين کي.

او له پاره د دې چي خبر ورسوي قوم خپل ته کله چي بيرته راسي دوی په لوري د هغوی له پاره د دې چي هغوی ووپرېږي د الله څخه او ځانونه وژغوري د معاصيو.

په دين کي تخصص او پوره پوهه درلودل او څېړنه کول کفايي فرض ده، نو ځکه بايد ځيني کسان دغه مسئلېت پر غاړه واخلي تر څو وکولای سي چي نورو ته يې ورزده کړي او عامو مسلمانانو ته د ديني پوښتنو د جواب او فتوا مرجع وگرځي.

خودا بيا پر مسلمان فرض ده، چي خپله عقیده وپېژني، حلال او حرام، امر او نهی وپېژني او خپل عبادات، معاملات او اخلاق په سمه او د خدای ﷻ او د هغه د پيغمب ﷺ لارښوونو سره سم ترسره کړي او د الهي احکامو او حدودو څخه تېری ونه کړي او بيا ټينگار کوم چي اسلام بايد د خپلو پاکو او روڼو سرچينو او منابعو څخه چي قرآن او

نبوي سنت دي زده کړل سي او په دې اړه بايد د افراط او تفريط څخه په کلکه ډډه او پرهېزوسي. ډېر لوی زيان او تاوان چي اسلام او مسلمانانو ته رسېدلی، هغه د افراط او تفريط څخه رسېدلی دی.

موږ د هغه مسلمان ځوان څخه چي په اسلام عمل کوي د دې غوښتونکي يو چي په درس ويلو سره تر نورو ځان وړاندي او ګړندی کړي او د يوې غوره نمونې په توګه نورو ته دا خبره ثابته او واضح کړي چي دين د تحصيل، زده کړي او پرمختګ د لاري څنډ نه دی، په دې ډګر کي بايد يو مسلمان ځوان ډېر ځير او متوجه اوسي چي خپل ټول ديني او دنياوي واجبات او مسئلېتونه په خپل ځای او وخت کي ترسره کړي او هر کار او هر شي ته د هغه د مقام او مرتبې په اندازه ارزښت او اهميت ورکړي. درس ويل او په خپلو درسونو کي برياليتوب تر لاسه کول د هر دعوتګر له پاره واجب او ضروري کار دی.

په دې توګه چي د ژوند ټوله کړنلاره بايد د ديني لارښوونو پر اساس منظم او عيار کړي. د بېلګي په توګه يو ځوان بايد د طهارت (اودس پاکي) او د لمانځه احکام زده کړي يا د روژې اساسي احکام بايد وپېژني تر څو لمونځ او روژه په سمه توګه اداء کړي او که چيري د حج د ادايني نيت لري، نو د ده له پاره د حج د احکامو او مسائلو زده کول ضروري دي او ضرور بايد د حج د مناسکو په اړه يو کتاب مطالعه کړي تر څو د حج د اداء کولو په وخت کي ټول مناسک او اعمال په سمه طريقه اداء کړي او حتمي نه ده چي ټول خلک دي د حج د مناسکو په اړه تحقيق او څېړنه پيل کړي، خو که يو ځوان د حج د فريضې د ادايني قصد لري نو په دې اړه يو کتاب بايد مطالعه کړي. که يو څوک غواړي چي عمره ترسره کړي نو د عمرې د احکامو په اړه بايد معلومات لاس ته راوړي او يو کتاب مطالعه کړي او که لوی خدای ﷻ چاته مال او دارايي ورکړې نو د زکات د ورکړي مسائل او احکام بايد زده کړي او

که سوداگري نو د رانيولو (پېرودلو) او خرڅولو (پلورلو) اصول او د تجارت او بيعو په اړه مسائل زده کړي لکه د سود، پور او داسي نورو احکامو زده کړه چي د هر سوداگر له پاره اړينه او ضروري ده.

يو مسلمان بايد د ورځني ژوندانه آداب، احکام او مسائل لکه خوراک، څښاک، ليدل، اورېدل، د خلکو سره ناسته ولاړه او داسي نور هغه کارونه چي د ورځني ژوند په بهير کي ورسره مخامخ کېږي زده کړي ترڅو د ناپوهۍ له کبله په حرامو کي ښکېل نه سي يا د ناپوهۍ له امله نور خلک د مباح (روا) کار په خاطر ونه رتي، يا مکروه قطعي حرام ونه گڼي يا صغيره گناه کبيره ونه بولي يا برعکس گمان ونه کړي. د اسلام همدغه ډول پېژندنه حتمي او ضروري ده، ځکه اسلام يو داسي دين دی چي اساس او بنسټ يې پر علم او پوهي ولاړ دی.

د اسلام دين د نورو دينونو غوندي نه دی، چي وايي: په پټو سترگو او په مطلقي ناپوهۍ سره يوشې ته عقیده ولره. په پټو سترگو او ترلو غوږونو پيروي او تقليد^(۱) وکړه. يا د علم او پوهي نه پرته تقوا غوره کړه، بلکي اسلام داسي وايي:

قُلْ هَذِهِ سَبِيلِي أَدْعُو إِلَى اللَّهِ عَلَىٰ بَصِيرَةٍ أَنَا وَمَنِ اتَّبَعَنِي
(سورة يوسف - ۱۰۸ آيت).

ترجمه:

ووايه (اي محمده دوی ته) چي دغه (ايمان او توحيد) لاره زما ده، چي (ټينگ پر ولاړي) بولم زه ټول خلق طرف د (توحيد) د الله ته په بيان (او ښکاره دليل) سره هم زه او (هم هر) هغه څوک چي متابعت او پيروي کوي زما.

^(۱) د تقليد نه مراد په عقيدوي مسائلو کي دی، چي په فرعي مسائلو کي د مجتهدينو سره اشتباه نه سي (ژباړنه).

نو هر څوک چي د خداي ﷻ د پيغمبر پ ﷺ يرو او متي وي د هغه دنده او وظيفه هم همدا ده، چي په دليل، برهان، پوهي او معرفت به خلک د خداي ﷻ دين ته دعوتوي.
الله تعالي فرمايي:

أَفَمَنْ كَانَ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّهِ كَمَنْ زُيِّنَ لَهُ سُوءُ عَمَلِهِ وَاتَّبَعُوهُ أَهْوَاءَهُمْ ﴿١٤﴾ (سورة محمد - ١٤ آيت).

ترجمه:

آيا څوک چي وي په واضح دليل د خپل رب له طرفه په شان د هغه چا دي چي بنايسته کړي سوي دي ده ته د بد عملونه او دوی پيروي وکړه د خپلو نفساني خواهشاتو.
او فرمايي:

أَفَمَنْ شَرَحَ اللَّهُ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ فَهُوَ عَلَىٰ نُورٍ مِّن رَّبِّهِ (سورة الزمر - ٢٢ آيت).

ترجمه:

آيا پس هر هغه څوک چي پرانيستلي او ارته کړي وي الله سينه دده (قبول د) اسلام ته پس وي به دی په رڼا (د هدايت) له (طرفه) درب خپل.

بل ځای داسي فرمايي:

نُورٌ عَلَىٰ نُورٍ يَهْدِي اللَّهُ لِنُورِهِ مَن يَشَاءُ (سورة النور - ٣٥ آيت).

ترجمه:

رڼا د (د پوهې) پر رڼا لاره بنيي الله ﷻ نور خپل ته هغه چا ته چي

اراده وفرمايي.

د عقل او فطرت نور، د وحې او نبوت نور، پر رڼا باندې رڼا ! اسلام هيڅکله نه غواړي چي انسان په توره تياره کي لار ووهي او روان سي، يا د نورو انسانانو په دماغ فکر وکړي اسلام هيڅکله نه غواړي چي يو عاقل مسلمان دي د نجوم گرانو، فال کتونکو يا شعبده بازانو په خبرو او وړاندوينو پسې روان سي او باور دي په وکړي. اسلام د مسلمان نه غواړي چي دين په دليل، برهان او علم سره وپېژني او په لارښوونو او تعليماتو يې پوره پوهه ولري او هر کله چي د يو مسئلې په اړه په شک او ترديد کي واقع سي هغه ته حق ورکوي چي د هغې مسئلې په اړه ښه معلومات تر لاسه کړي او دليل يې و غواړي تر څو زړه يې آرام او مطمئن سي. مسلمان دا حق لري چي د احکامو دلايل وپېژني او په اصل کي د علم معنی هم همدا ده چي انسان حق او حقيقت د دليل سره وپېژني. د دغو مسائلو پېژندل په ځانگړي ډول په اوس عصر کي ډېر مهم او ضروري دي، ځکه چي هڅي او کوښښونه کېږي تر څو مسلمانان د خپلو ديني تعليماتو او مفاهيمو څخه ناپوه او جاهل پاته سي. د کومي مودې نه چي مسلمانانو خپل يووالی، سياسي قدرت، شان او شوکت، علم او معرفت، تقوا او پرهېزگاري له لاسه ورکړې او د کرغېړن استعمار په دام کي راگير دي، فقر او غربت يې ملا ماته کړې، په ديني او دنياوي چارو کي وروسته پاته سوي، نو په اکثره اسلامي هيوادو کي درسي کتابونه، مدارس او مکتبونه داسي جوړ او عيارېږي چي مسلمان نسل د خپل ديني تعليماتو او لارښوونو نه ليري وساتي او يوازي د اسلام ظواهر هغه هم تحريف سوي ظواهر هغوی ته ورزده کړي.

څه موده وړاندې يا اوس هم چي مسلمان ځوان به د کوم مکتب او مدرسې نه فارغ سونو د اسلام د تاريخ نه به يې د اروپا تاريخ ډېر ښه

پېژانده، ناپلئون به يې د حضرت محمد ﷺ څخه ډېر ښه پېژانده او د اسلامي دعوت د دوران په پرتله به يې د فرانسې د انقلاب په اړه ښه معلومات درلودل.

نبوي سیرت به يې يو څو صفحې په ځفاسته او سرسري توگه مطالعه کاوه، د خدای ﷻ د رسول ﷺ د اصحابو او يارانو په اړه به يې يوازي د هغوی د اختلافاتو او شخړو تاريخي پېښې لوستلې.

د محمد ﷺ د پاک او سپېڅلي شخصيت د مختلفو اړخونو په اړه يې هيڅ معلومات نه درلودل، نه پوهېدل چې رسول الله ﷺ څه شي نړيوالو ته وړاندي کړي وه؟ هغه نسل چې په نبوي ﷺ مدرسه کي روزل سوي وه څه ځانگړتياوي يې لرلې؟ څه دليل و چې هغوی دي تر نورو په دنيا او آخرت کي غوره او کامياب سي؟ اسلامي تمدن څنگه رامنځته سو؟ او داسي نور (په خواشيني سره نن هم د اکثره مسلمان ځوانانو او د هغو چې لوړي زده کړي يې په لوېديځو پوهنتونو کي کړي دي همدا حال دی. د اسلام د تمدن، تاريخ، فلسفې او نورو په اړه لږ معلومات لري او که يې لري هم هغه يې د مستشرقينو (ختيځ پېژندونکو) د اثارو او ليکنو نه زده کړي دي چې هغه د مختلفو دلايلو په اساس هيڅکله د غرض نه خالي نه دي، ژباړن).

اسلام په داسي وخت او عصر کي هغه رباني، انساني او اخلاقي تمدن منځته راوړ چې لوېديځوال د علم، پوهي او تمدن نه خبر هم نه وه. نو ځکه بايد اسلام ښه درک کړو بايد د هغه نه گړد او غبار ليري کړو. دين بايد ښه زده کړو ترڅو لومړی خپله د دليل سره عمل په وکړو او بيا يې نورو ته ورزده کړو. د گمراهانو او لارورکو شبهات او شکونه چې په اسلام کي يې پيدا کړي او باطل يې د حق سره ګډ کړي واضح او رسوا کړو. هغه تهمتونه او درواغ چې په ناحقه پر اسلام، د خدای ﷻ پر پيغمبر ﷺ او پر اسلامي امت تړل سوي او ويل سوي رسوا او بيرته

يې دوی ته ورږد کړو.

حتماً بايد د دين، پيغمبر ﷺ، قرآن، شريعت، تاريخ، اسلامي فرهنگ (کلتور) او امت نه دغه ډول کامل او اصولي شناخت او پېژندنه ولرو ترڅو د حق حقوالی او د باطل باطلوالی د اسلام د دښمنانو د هيلو او تمې خلاف روښانه او څرگند کړو.

که څه هم موږ مسلمانانو ته دا نه ښايي چي د اسلام د حقانيت د اثبات په اړه يوازي دفاعي دريځ ولرو بلکي بايد اسلام ښه وپېژنو او بيا د دښمنانو سره د دليل او برهان په زور مقابله وکړو او تهاجمي ښه ځان ته غوره کړو. ځکه چي اصلي دلايل زموږ او ستاسي په اختيار کي دي، په دې معنی چي موږ بايد يوازي د درواغچانو، د جالانو او هغو شيطان صفتو لکه ختيځ پېژندونکي (مستشرقين)، د تحريف سوي مسيحيت مبلغانو، مارکسيستانو (کمونستانو) او نورو کفري مزدورانو د تهمتو د رد له پاره يوازي دفاع ونه کړو، بلکي د دوی د غلطو، خرافي او ناوړه عقيدو څخه پرده پورته کړو او د دوی ناپوهي، گمراهي، بېهوده گي، د اسلام سره د دوی بغض او کينه او د اسلام او مسلمانانو په اړه د دوی غلط، بې انصافه او غير عادلانه قضاوتونه په خپل دليل او عمل سره ټول بشريت ته واضح او روښانه کړو او د خپلي عقيدې پاکوالی، حقانيت او عظمت ورته څرگند کړو.

وَمَا يَسْتَوِي الْأَعْمَى وَالْبَصِيرُ ﴿١٩﴾ وَلَا الظُّلُمَاتُ وَلَا النُّورُ ﴿٢٠﴾

(سورة فاطر، ۱۹-۲۰ آيتونه).

ترجمه:

او نه برابرېږي سره روڼد (کافر) او ليدونکی (مومن) او نه تیاره (باطل) او نه رڼا (حق).

نو په دې اساس بايد نور خلک خپل دين ته دعوت کړو، خودغه

بلنه او دعوت بايد پر سم درک او فهم بناء وي، ځکه دعوتگر بايد د پراخ علم او وسيع فکر په اساس نور خپل دين ته دعوت کړي. نوراسي چي لوستلو او مطالعې ته مخه کړو. ځکه د امت د لوستلو او مطالعې امت دی. لومړنی مبارک آيت چي د خداي ﷻ پر استازي محمد ﷺ باندې نازل سو د (اقرأ) يعنی ولوله لفظ يې په سر کي و او دوهم ځل بيا تکرار سو الله تبارک و تعالی فرمايي:

اَقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ ۝ خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ عَلَقٍ ۝ اَقْرَأْ ۝ وَرَبُّكَ الْأَكْرَمُ ۝ الَّذِي عَلَّمَ بِالْقَلَمِ ۝ عَلَّمَ الْإِنْسَانَ مَا لَمْ يَعْلَمْ ۝
(سورة العلق، ۱-۵ آيتونه).

ترجمه:

ولوله (اي محمده) په نامه د رب خپل هغه ذات چي پيدا يې کړ انسان له تړل سويو ټوټه وينې نه ولوله او ستار ب ډېر زيات کريم دی هغه ذات چي بنوولی يې دی په قلم سره انسان ته هغه څه چي هغه نه پرې پوهېده.

هغه امت چي د کتاب نوم يې قرآن^(۱) دی په خواشينې سره نن لوستل او مطالعه نه کوي حتی اکثريت يې د لوستلو نه بې برخي هم دي.

په تېرو وختونو کي مسلمانانو د ومره لوستل کول، چي حتی د ناروغۍ او مرگ په بستر کي يې د مطالعې او لوستلو نه لاس نه اخيست او دا به يې ويل: بېرېرم چي د ژوند او عمريوه ورځ مي داسي تېره سي چي په هغه کي مي هيڅ نه وي زده کړي. هغوی په زړښت او بود اتوب کي هم د علم او پوهي د طلب څخه لاس نه اخيست کله چي به د

(۱) قرآن د لوستلو په معنی هم دی (ژباړن).

هغوی نه وپوښتل سوه، چي تر کله غواړي چي علم لاس ته راوړي؟ په جواب کي به يې وويل: ترڅو چي ژوندي يو. په رواياتو کي راغلي دي:

اطلب العلم من المهد الى الحد !

يعني د زانگو نه تر قبره پوري د علم په لټه کي اوسه !
د يو عالم څخه وپوښتل سوه، چي آيا زاړه او د ډېر عمر خاوندان هم بايد علم حاصل کړي؟ هغه په جواب کي وويل: هر کله چي جهل او ناپوهي د ده په زيان او ضرر تمامېږي نو علم او پوهه يې د گټي او برياليتوب لامل گرځي.

خو اوس داسي زمانه راغلې، چي د مسلمانانو اکثريت د لوستلو سره هيڅ آشنائي نه لري د کتاب سره هيڅ ډول مينه او علاقه نه لري چي دا ډېر د افسوس ځای دی. نو اړينه او ضروري ده چي د دې ستونزي او معضلي په وړاندي بيرغ اوچت کړو او د دې امت تگلوري بل او سم لور ته واړوو، ترڅو لوستلو او مطالعې ته مخه کړي، علم او پوهه تر لاسه کړي او په دې لاره کي انتهائي هڅه وکړي. وخت يې بې ځايه تلف او ضايع نه سي، استعدادونه او وړتياوي يې په گټورو کارونو کي بوختي او په کارولو پېږي.

پخوانيو علماوو ويلي دي: علم هيڅکله خپله يوه برخه تاسي ته نه درکوي ترڅو تاسي خپل وجود هغه ته ورنه کړئ، يعني ترڅو ټوله هڅي، استعداد او وخت د علم د زده کړي له پاره وقف نه کړئ د علم د حقايقو نه به برخمن نه سي.

وَمَا أَوْتِيتُمْ مِّنَ الْعِلْمِ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٨٥﴾ (سورة الاسراء - ٨٥ آيت).

ترجمه:

او نه ده درکړل سوې تاسي ته (برخه) د علم (پوهي) څخه مگر لږ.

خو آیا یوازې د علم لاس ته راوړل کافي دي؟ آیا دا چې زده کړه وکړو او عالمان سو، مسئلېتونه مو پای ته ورسېدل؟ آیا اسلام زموږ نه یوازې دا غواړي چې فقط فیلسوف، د دین عالم او په دین کې متخصص واوسو؟ او د دین سره مو رابطه او اړیکه یوازې ذهني وي؟ په جواب کې باید ووايو، چې نه هېڅکله نه.

دوهم مسئوليت

په اسلام او علم باندې عمل کول

بلې! اسلام هيڅکله دانه مني چي مسلمان دي يوازي ديني معلومات تر لاسه کړي، عالي تحصيلات دي تر سره کړي، عالم دي سي او بيا دي دا گمان وکړي چي ديني مسئوليتونه يې اداء کړي هيڅکله نه.

اسلام داسي علم غواړي چي د عمل په مېوه ښکلی او ښايسته وي، نه داسي علم چي ثمره او حاصل يې يوازي بحث او جدل وي، اسلام داسي علم او پوهه غواړي چي پر زړونو او دماغ اغېز او اثر ولري، داسي علم چي د مسلمان اراده او وجدان په حرکت او خوځښت راولي، هغه علم چي په زړونو کي د لوی خداي ﷻ نه ډار او وېره پيدا کړي.

د داسي عالمانو په اړه لوی خداي ﷻ داسي فرمايي:

إِنَّمَا تَخْشَى اللَّهَ مِنْ عِبَادِهِ الْعُلَمَاءُ (سورة فاطر - ۲۸ آيت).

ترجمه:

بېشکه هم دا خبره ده، چي وېرېږي له الله څخه له بندگانو د دغه (الله) پوهنده عالمان.

داسي علم او معرفت چي انسان تقوا او پرهېزگاري ته چمتو کړي، زموږ پيغمبر ﷺ د داسي علم نه چي هيڅ گټه نه لري و خداي ﷻ ته پناه وړي:

اللهم انى اعوذ بك من علم لا ينفع، ومن قلب لا يخشع ومن عمل لا يرفع ومن دعوة لا يستجاب لها^(۱).
ترجمه:

الهې د داسي علم نه چي گټه نه لري، د داسي زړه نه چي عاجزي او خشوع نه لري، د داسي عمل نه چي قبول نه سي او د داسي دعا نه چي مستجاب نه سي په تا پناه نيسم.

کله چي حضرت عمر بن خطاب رضي الله عنه د منافق عالم نه و خداى جل جلاله ته پناه وړل دده نه وپوښتل سول، چي: څنگه کېدای سي چي منافق دي عالم وي؟ هغه وفرمايل: کله چي په ژبه عالم او پوه وي او په زړه جاهل او ناپوه وي.

روايت دى چي علم پر دوه ډوله دى: يو هغه علم چي پر ژبه او خوله جاري وي او هغه د لوى خداى جل جلاله دليل او حجت دى د آدم عليه السلام پر زامنو (انسانانو) او بل هغه علم دى چي په زړه کي وي چي دا ډېر گټور علم دى.

الله جل جلاله په قرآن کریم کي د هغو کسانو په اړه چي پخپل عالم عمل نه کوي د حيواناتو مثالونه راوړي دي، الله تعالى فرمايي:

مَثَلُ الَّذِينَ حُمِّلُوا التَّوْرَةَ ثُمَّ لَمْ يَحْمِلُوهَا كَمَثَلِ الْحِمَارِ يَحْمِلُ أَثْقَالًا بِئْسَ مَثَلُ الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَبُوا بِعَايَةِ اللَّهِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٥٠﴾ (سورة الجمعة - ٥ آيت).

ترجمه:

مثل د هغو کسانو چي مکلف کړل سوي وو، هغوی په تورات

^(۱) د امام مسلم په روايت

(چي عمل پرې وکړي) بيا بار نه کړ هغوی هغه (تورات يعنی عمل يې پرې ونه کړ مثال د دغو کسانو چي علماء د يهودو دي) په مثل د خره دي چي په شا وړي کتابونه او نفع ترې نه سي اخيستلای په دې مثل د قوم هغه (کسانو) چي دروغ وايي دوی په دلايلو (د قدرت) د الله او الله نه بنيې سمه لار قوم ظالمانو ته (کافرانو ته).

او فرمايي :

وَأَتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ الَّذِي ءَاتَيْنَاهُ ءَايَاتِنَا فَانْسَلَخَ مِنْهَا فَاتَّبَعَهُ
الشَّيْطَانُ فَكَانَ مِنَ الْغَاوِينَ ﴿١٧٥﴾ وَلَوْ شِئْنَا لَرَفَعْنَاهُ بِهَا وَلَكِنَّهُ
أَخْلَدَ إِلَى الْأَرْضِ وَاتَّبَعَ هَوَاهُ فَمَثَلُهُ كَمَثَلِ الْكَلْبِ إِنْ تَحْمِلَ
عَلَيْهِ يَلْهَثْ أَوْ تَتْرَكْهُ يَلْهَثْ ذَٰلِكَ مَثَلُ الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَبُوا
بِءَايَاتِنَا فَاقْصُصِ الْقَصَصَ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ ﴿١٧٦﴾ (سورة الاعراف،
١٧٥-١٧٦ آيتونه).

ترجمه :

او ولوله (اې پيغمبره) پر دغو (جهودانو يا قوم خپل) خبر او حال د هغه (سړي) چي ورکړی و موږ هغه ته (علم) د آيتونو خپلو نور اووت (او بېزار سو په کفر او اعراض سره) له هغو آيتونو، نو ورپسې سو شيطان (او تېرې ايست) نو سو له گمراهانو او که اراده فرمايلې وای موږ نو خامخا پورته کړی به وای موږ دی په دې آيتونو سره (مقام ابرار ته) وليکن ده مينه وکړه مخکي ته او متابعت يې وکړد هوا خپلي نو مثال د ده په شان د سپي دی، چي که حمله پرې وکړي (يا يې چغه کړي) نو ژبه راباسي او غاږ يې او که يې پرېږدي (هم) ژبه راباسي او غاږ يې، دغه مثال د هغه قوم دی چي دوی نسبت د درواغو کوي آيتونو زموږ ته

نو بيان کړ (دوی) ته دغه کيسې ښايي چي دوی فکر وکړي.
 دا د هغو کسانو داستان و، چي په خپل علم يې عمل نه کاوه، مگر
 مسلمان لمونځ او د لمانځه احکام زده کوي او بيا لمونځ په سمه توگه
 پر خپل وخت اداء کوي. مسلمان عاجزي، خاکساري، رښتينوالي،
 صداقت، سخا او داسي نور زده کوي او بيا په دغو لارو باندي پوره
 عمل کوي، د زکات احکام زده کوي او د خپلو مالونو زکات ورکوي،
 حلال او حرام په سمه توگه پېژني او بيا د حرامو څخه ځان ساتي او د
 حلالو نه گټه او فايده اخلي. همدا مفيد او گټور علم دی. کله چي يو
 مسلمان ځان په اسلامي لارښوونو او اسلامي اخلاقو سمبال، ښکلی
 او د ژوندی نمونې په توگه د خلکو په منځ کي څرگند سي نو په دې
 وخت کي د خلکو پام او توجه ده ته ور اوړي نو خلک داسي وايي:
 واقعاً چي اسلامي لارښووني، آداب او اخلاق ډېر ښکلي او د پيروي
 وړ دي. دا خبره ځکه کوي چي عملاً او په خپلو سترگو ويني چي يو
 مسلمان د زړه له کومي ځان په اسلامي لارښوونو او اخلاقو سمبال
 کړی دی، نو خلک حتماً دده د اخلاقو او دده د دين څخه اغېزمن کېږي
 او اسلام هم په دغه ډول په نړۍ کي خپور سوی دی، اسلام په جذابو او
 شاعرانه ويناوو او مقالو د نړۍ و هر گوټ ته نه دی رسېدلی. بلکي د
 مسلمانانو اسلامي کړنلاري او اخلاقو له لاري و ټولي نړۍ ته رسېدلی
 دی.

اسلام د تاريخ په اوږدو کي د نورو ادیانو غوندي د حرفه يي
 مبلغانو درلودونکی نه و، ډېر هغه کسان چي د اسلام په تبليغ او
 خپرېدو کي يې ونډه اخيستي عادي خلک وه لکه سوداگر، صنعت
 کاران او داسي نور. اسلام د حضرت موت د سوداگرانو په واسطه
 اندونيزيا او ډېرو نورو هيوادونو ته ور داخل سو. په نژدې تېرو وختونو
 کي د جنوبي کوريا يوزيات شمېر خلک د مسلمانانو د ښک چلند تر

اغېزې او تاثير لاندې راغلل او اسلام يې ومانه، تر کي مسلمان سرتېرو هم د کوريا په جگړه کي برخه درلودل کله چي به د لمانځه وخت سو، دغو مسلمان سرتېرو به خپل ټول کارونه پرېښوول د اوداسه او نظافت وروسته به په ډېر نظم صف صف په ادب او عاجزي د جماعت پر لمانځه ودرېدل، کله چي نورو سرتېرو دغه صحنه وليدل، ډېر اغېزمن سول او پوښتنه يې وکړل: تاسي څوک ياست؟ هغوی په جواب کي ورته وويل: موږ مسلمانان يو. بيا يې وپوښتل: اسلام څه شي دئ؟ هغوی هم د خپلي پوهي په اندازه اسلام ور معرفي کړ، چي په دې توگه په زرگونو خلکو د اسلام سپېڅلي دين ومانه. اسلام يوازي د نېکو، ښو او ژونديو عملي نمونو او مثالونو په واسطه خپرېږي. نور خلک چي کله د اسلام خبره د مسلمانانو په نېکو اخلاقو او ښه چلند کي وويني، نو د دوی په خاطر د اسلام سره د هغوی مينه پيدا کېږي. په تېرو وختونو کي اسلام په دغه ډول په نړيوالو کي خپور او نشر سوې دئ. لوی خنډ او مشکل چي نن ورځ د اسلام د خپرېدو په مخ کي پروت دئ، هغه د ننني مسلمانانو د بد اخلاقي او په اسلام باندې د نه عمل کولو په خاطر دئ، د اسلام خبره په کتابونو کي ډېره ښکلې او سپېڅلې ده، خو کله چي نور ملتونه او خلک د اوسنيو مسلمانانو بدو کړو او هراړخيز بد حالت ته گوري نو داسي وايي:

ولي اسلام خپلو پيروانو ته هيڅ گټه او فايده نه ده رسولې؟ ولي اسلام د خپلو پيروانو په ژوند کي هيڅ ډول بدلون نه دئ راوستی؟ ولي اسلام پر خپلو پيرانو اغېزمن نه دئ؟ او نور...

دا په داسي حال کي چي:

اسلام د نظم او انضباط امر کړی خو اسلامي هيوادونه په بې نظمي او گډوډي کي د نورو له پاره مثل گرځېدلي. اسلام د يووالي، همکاري او ورورۍ امر کړی خو اسلامي هيوادونه تيت وپرک او

ټوټه ټوټه دي. (حتي د هيوادونو په دننه کي په بې اتفاقي، قوم پالني او گوند پالني اخته دي او په دې لار کي د سخت او ناروا تعصب نه کار اخلي، ژباړن).

اسلام د ژوند په هر ډگر کي په قوت، طاقت او توان لرلو سره امر کړي، يو څو مسلمانانو تر ټولو ضعيف او ناتوانه دي، دا ولي؟ اسلام د هر گټور علم، پر مختگ او ترقي په لاس ته راوړلو امر کړي دي، خو اسلامي هيوادونه د بې علمي، بې سوادۍ، پېوزلي، فقر او وروسته پاته والي بڼې بېلکي او نمونې دي.

يو لوېديځوال چي د اسلامي کتابونو له لاري د اسلام سره آشنا او مسلمان سوی و، ډېره هيله يې وه چي اسلام عملاً د مسلمانانو په ژوند کي وويني، خو کله چي يو شمېر اسلامي هيوادونو او بيا يې حج ته سفر وکړ کومي بې نظمۍ، بداخلاقي او د حيرانتيا وړ کارونه يې د حج او نورو سفرونو په دوران کي وليدل نو داسي يې وويل:

الهي زه ډېر شکر گزاريم چي د اسلامي هيوادونو د سفر مخکي دي د اسلام په دين مشرف کړم. يعني که چيري ما تر اسلام راوړلو مخکي د مسلمانانو دغه اوسني حال او اعمال ليدلي وای هيڅکله به مسلمان سوی نه وای.

دا په داسي حال کي چي لوی خداي جل جلاله د حج د ادايني په اړه داسي فرمايي:

فَلَا رَفَثَ وَلَا فُسُوقَ وَلَا جِدَالَ فِي الْحَجِّ (سورة البقره - ۱۹۷ آيت).

ترجمه:

نونه دي جايز کوروالی د بشو سره او نه گناه کول او نه جن او جگړې کول د حج په ورځو کي.

د دې له پاره چي د اسلام بنکلی او سپېڅلې څېره لکه داره نه سي نو د اسلامي ټولني هر غړی او هر ځوان بايد د اسلام عملي نمونه او د اسلامي امت ژوندي او فعال غړي وي او بايد قرآن کریم په خپلو نېکو اعمالو تفسير کړو. په همدې خاطر موږ پر کار او عمل ټينگار کوو. هغه عمل چي نېک او خالص وي. اسلام زموږ څخه غواړي چي د الله تعالی ﷻ فرائض او واجبات پر ځای کړو او د منهياتو او منع سويو شيانو څخه پر هېز او ډډه وکړو او ټول هغه حقوق او واجبات چي د ځان او نورو په وړاندي يې پرې مکلف کړي يو، مراعات او پر ځای کړو، مثلاً: لوی خدای ﷻ د خدای پيغمبر ﷺ، ټولنه، کورنۍ، مېلمه، خپل نفس او جسم او نور هر يو پر موږ ځانگړي حقوق لري، چي بايد د هريوه حقوق اداء او پر ځای کړو. په ژوندانه کي يو ډول توازن او هماهنگي وجود لري، چي مسلمان بايد د هغه له پاره هڅه وکړي (تر څو د ژوندانه په جريان کي د هر چا حق پر ځای او ژوند يې ښه تنظيم او برابر سي)، ځکه اسلام د منظم او برنامې درلودونکي ژوند غوښتونکی دی او د هغه په وسيله د مسلمان ټول رفتار او کړنه صحيح کېږي او ښه کړنه او عمل په اسلام د سمې پوهې ثمره او پايله ده.

د مختلفو وگړو او افرادو کړني او اعمال په مختلفو مراحلو کي توپير لري، لکه يو متعلم او طالب العلم چي مرحله په مرحله مخ په وړاندي ځي، مثلاً د ښوونځي نه و پوهنتون ته لوړ ځي، نو اعمال هم همدا ډول مخ په وړاندي ځي، ترقي کوي او پريوه حال باقي نه پاته کېږي.

د نېکو اعمالو په اړه شايد يو مسلمان په ابتداء کي په فرائضو او واجباتو بسنه او اکتفاء وکړي. خو وروسته سنت او مستحبات هم پر ځای کوي او د هغه نه وروسته د شپې لمونځ (تهجد) هم اداء کوي په همدې شکل پرمختگ کوي. د منهياتو په مورد کي هم همدا سي وي

لومړی د محرماتو او حرامو څخه ډډه او پرهېز کوي وروسته د شبهاتو نه ځان ژغوري او د هغه نه وروسته د مکروهاتو نه ځان ساتي چي په آخر کي د رښتينو او صادقو پرهېزگارانو په قطار کي راځي (او بيا د هر کار او هري خبري په کولو کي د ډېر احتياط نه کار اخلي، په دې خاطر چي د گناه مرتکب نه سي).

او بل دا چي يو مسلمان هر وخت بايد ښه او ښک اهداف او موخي ولري او د خداي جل جلاله سره ډېر رښتيني او صادق واوسي. دا ځکه که چيري اهداف او نيتونه سم وي نو په اطمینان سره ويلاي سو چي د خوځښت او حرکت تگ لوری به هم صاف او روښانه وي.

دریم مسئولیت

و اسلام ته دعوت او بلنه

د هر مسلمان دریم مسئولیت د خدای ﷻ دین ته د دعوت او بلني دنده او مسئولیت دی. یوازې د یو مسلمان د عمل سموالی کافي نه دی، بلکې اسلام د یو مسلمان نه غواړي چې علاوه پر خپل ځان نور هم اصلاح کړي او خلک سمې لارې ته راوبولي په همدې خاطر الله تعالی ﷻ د (عصر) په مبارکه سوره کې د تباهی او زیان څخه د انسان د خلاصون یو شرط دا هم بولي، چې هغه نورو ته د حق او صبر توصیه وکړي او د خدای ﷻ او دین ته یې راوبولي او د نورو نه هم همدا توصیه قبوله کړي:

وَالْعَصْرِ ﴿١﴾ إِنَّ الْإِنْسَانَ لِفِي خُسْرٍ ﴿٢﴾ إِلَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا

الصَّالِحَاتِ وَتَوَاصَوْا بِالْحَقِّ وَتَوَاصَوْا بِالصَّبْرِ ﴿٣﴾ (سورة العصر، ۱-۳ آیتونه).

ترجمه:

قسم په زمان، یقیناً چې زیان کې دى انسان، مگر هغه چې ایمان یې راوړی او صالح اعمال یې کړي او سپارښتنه یې د حق یوه بل ته کړې او یوه بل ته یې د صبر توصیه کړې.

مسلمان باید یوازې په ایمان او صالح عمل بسنه ونه کړي، بلکې حق باید نورو ته ورسوي او د نورو څخه یې هم قبول کړي. یعنې دغه

کار (د حق او صبر توصیه) باید برابره او دوی سويې وي، ځکه چې د (تواصي) معنی هم همدا ده. نو په دې دلیل باید هر مسلمان خپل ځان د حق په لاره کي آماده او چمتو کړي او باید خپل ځان په دې لاره کي په صبر او حوصله سره عادت کړي. په همدې خاطر الله تعالی ﷻ د حق د رسولو او صبر لارښوونه یو ځای کړې ده. ترڅو دغه دواړه (په حق سره توصیه او صبر) هر وخت یو ځای وي.

حضرت لقمان حکیم خپل زوی ته د نصیحت په وخت کي داسي وايي:

يَبْنِي أَقِمِ الصَّلَاةَ وَأْمُرْ بِالْمَعْرُوفِ وَانْهَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَأَصْبِرْ عَلَى مَا أَصَابَكَ إِنَّ ذَلِكَ مِنْ عَزْمِ الْأُمُورِ ﴿١٧﴾ (سورة لقمان - ١٧ آيت).
ترجمه:

اې زما زویه! قایم کړه لمونځ او حکم کوه د نېکۍ او منع کوه له بدۍ او صبر کوه پر هغه څه چې تا ته رسېږي. بېشکه دا (صبر کول) کار ډېر د همت له کارونو نه دی.

صبر او حوصله په ځان کړې توگه په اوسني وخت کي ډېر اړین او ضروري دي، الله تبارک و تعالی پیغمبر ﷺ ته د نبوت د کار په پیل کي داسي فرمایي:

إِنَّا سَنُلْقِي عَلَيْكَ قَوْلًا ثَقِيلًا ﴿٥﴾ (سورة المزمل - ٥ آيت).
ترجمه:

بېشکه موږ غورځوونکي (اچوونکي) یو پر تا باندي قول دروند (قرآن).

د خدای ﷻ لاري ته دعوت او بلنه ډېر سخت او ستونزمن کار دی، او موږ او تاسي د دې ستونزمن کار وارثان یو (چې خامخابه دي

کارته اوږه ورکوو) او په اوسني وخت کي د دعوت کار د مختلفو خنډونو او مواعينو په اساس ډېر ستونزمن دي هغه لکه: د خلکو دين ته شا کول، د دنيا سره افراطي مينه، د يقين لږوالی، د آخرت هېرېدل يا آخرت ته نه پاملرنه، د خير په لار کي د ډېرو مواعينو شتون او د گمراه کوونکو شيانو ډېرېدل او نور...

نو د دعوتگران بايد ډېرو سختيو ته ځان چمتو او ډېري ستونزي وگالي. ډېر ځلي يو دعوتگر په دې لاره کي د مختلفو خنډونو سره مخ کېږي حتی کله کله په خپله کورنۍ کي هم امکان لري چي پلار، ورور، ملگري او نژدې دوستان د ده د لاري خنډ وگرځي او په دې لاره کي يې اراده او عزم ورسست او کمزوری کړي او ورته ووايي:

ته په دې مسائلو څه کار لرې؟ آیا غواړې چي زنداني دي کړي؟ دادي خوښه ده چي تکليف او شکنجه درکړي؟ او آیا غواړې چي دا بلا او هغه بلا دي پر سرنازله کړي؟ او داسي نوري خبري او که دعوتگر بنځينه وي هغه د شرعي حجاب او شرعي لباس په اغوستلو ملامتوي، ملنډي پرې وهي (وروسته پاته او غير مترقي يې نوموي).

تېر کال مي يوه پېغله وليدل چي په پورني (خادر) يې خپل سر او گرېوان پېچلي او اوږدې شرعي جامې يې اغوستې وې، خو سړکال مي وليدل چي د دوستانو لکه مور، عمه، خاله، د خاله لور، د عمه لور او نور د فشار په نتيجه کي يې شرعي لباس غورځولی او بې حجابه سوې وه، دا ځکه چي هغوی د دې په شرعي حجاب او لباس ملنډي وهلي وې!!!

خو مومني او د کلکي ارادې څښتاني بنځي نه يوازې دا فشار ته تن نه ږدي بلکي هر څومره چي په دې اړه فشار ډېر سي هغوی نور هم د الهي حدودو او حقوقو د مراعتولو په خاطر ټينگار کوي خو په خواشيني سره د دغي مسلمانني خور ايمان او اراده ضعيفه او کمزورې

سول او د دغو باطلو او فساد اچوونکو خبرو تر اغېزې لاندې راغلل. په اوسني وخت کي ډېر عوامل وجود لري، چي خلک گمراه کوي او هغوی د خپل دين او ايمان څخه ليري کوي، په يوه حديث کي يې د پيغمبر ﷺ نه روايت کړی چي فرمايلي يې دي:

ان القابض على دينه كالقابض على الجمر!

يعني (په آخره زمانه کي) هغه څوک چي پر خپل دين ټينگ وي داسي وي لکه د اور سکروته چي يې په لاس کي وي.

په اوسني وخت کي چي د فساد او فتنې وخت دی، د نېکواو پر هېزگاره خلکو اجر او ثواب د پنځوسو تنو صحابه وو سره برابر دی، په دې اړه د رسول الله ﷺ نه وپوښتل سوه، چي: پنځوس تنه زمور او که د دوی؟ آنحضرت ﷺ ورته وويل: ستاسي پنځوس تنه او په بل روايت کي راغلي دي، چي پيغمبر ﷺ خپلو ملگرو ته وفرمايل، چي: تاسي نېک عمله ملگري لرئ په داسي حال کي چي (د آخري زمانې خلک) به نېک عمله ملگري نه لري. نو پورته خبرو ته په پام سره بايد د موجوده سياسي، ټولنيزو او کورنيو فشارونو سره سره په کلک ايمان او اراده اسلام ته ملتزم او وفاداره واوسو او نور خلک هم ورته دعوت کړو. بايد د دغو ټولو ستونزو او مشکلاتو په وړاندې ودرېږو، بايد خپلو ځانونو ته قوت او ځواک ورکړو، ځکه چي هيڅ داسي دعوت نسته چي مقاومت او مېړاني ته اړتيا ونه لري، هر (الهي او حق) دعوت دښمنان او مقاومت کوونکي لري الله تعالی فرمايي:

وَكَذَلِكَ جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ عَدُوًّا شَيْطَانِ الْإِنْسِ وَالْجِنِّ (سورة

الانعام - ۱۱۲ آيت).

ترجمه:

او همدا سې گرځولي (پيدا کړي) وه موږ هر نبي ته دښمن

شیطانان د انس (انسانانو) او د جن (پریانو).

او فرمایي:

وَكَذَلِكَ جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ عَدُوًّا مِّنَ الْمُجْرِمِينَ (سورة الفرقان -

٣١ آیت).

ترجمه:

او همداسي گرځولي (پیدا کړي) وه موږ هر نبي ته د بنمنان له گنہکارانو (مجرمینو) نه.

الله تعالی ﷻ حضرت آدم ﷺ پیدا کړی، شیطان یې هم ورسره پیدا کړی. الله تعالی ﷻ حضرت ابراهیم ﷺ پیدا کړی، نمرود یې هم ورسره پیدا کړی. الله تعالی ﷻ موسی ﷺ پیدا کړی فرعون یې هم ورسره پیدا کړی او الله تعالی ﷻ حضرت محمد ﷺ پیدا کړی نو ابو جهل یې هم ورسره پیدا کړی دی.

د فرعون، نمرود او ابو جهل غوندي کسان په هره زمانه کي موجود دي، که څه هم نومونه او لقبونه یې توپیر لري. خوداسي کسان خورا ډېر دي یوازې یې نوم بدل وي. په اوسني وخت کي چي د نویو ایډیالوژیو (عقایدو) عصر یې بولي، یهودیان، مسیحیان (عیسویان)، بهایان، کمونستان او قادیانیان هریو ځانگړي پیروان او بلونکي لري، نو په دې صورت کي اسلام باید دعوتگران ونه لري؟

په داسي حال کي چي حق او کامل دین دی او په خپل طبیعت کي د دعوت او نشرولو دین دی.

وَمَنْ أَحْسَنُ قَوْلًا مِّمَّنْ دَعَا إِلَى اللَّهِ وَعَمِلَ صَالِحًا وَقَالَ إِنَّنِي مِنَ الْمُسْلِمِينَ

﴿سورة فصلت - ٣٣ آیت﴾.

ترجمه:

او د چا ډېره ښه ده خبره له هغه چا نه چي دعوت یې وکړل د الله لوري ته

او عمل يې وکړنېک او ويې ويل بېشکه زه د مسلمانان ونه يم.
په همدې دليل موږ وايو چې مسلمان ځوان بايد خپل ځان د الله
تعالی لوري ته د دعوت له پاره چمتو او تربيه کړي او د دې مسؤليت نه
بل هيڅ لور او غوره مسؤليت نسته، ځکه چې دا د الله تعالی د
پيغمبرانو د مسؤليت دوام او د هغوی لار ده.

دا مسؤليت قبلونه د دې لامل گرځي چې مسؤليت منونکي
شخص پر الهي رسي منگولي ټينگي کړي. ځکه يو کس چې نور خلک
اسلام ته رابولي نو خپله هم هڅه کوي چې د هغو مسائلو په اړه ښه
عملي نمونه وگرځي کوم چې دی نور خلک ورته دعوتوي او په دې
خبره يې قانع کوي چې هغه اسلامي احکامو او لارښوونو ته پابند
واوسي.

څلورم مسئوليت

د دعوت په کار کي همکاري او وروړولي

هغه ځوانان چي د دين سمه او صحيح پوهه او پر هغه باندې د کلک او قوي ايمان درلودل او الهي دين ته د نورو خلکو دعوتول د ځان تر ټولو لوی او لومړی مسئوليت گڼي هغوی ته لازمه او ضروري ده چي يو تر بله مرسته او همکاري وکړي او په خپل منځ کي نژدې اړيکي ولري، تر څو تقويه او ځواکمن سي. په اسلام کي په انفرادي شکل کار نسته، ځکه چي انفرادي او يوازي کار کفايت نه کوي. ټول کارونه بايد په ټوليزه او يو ځايي توگه ترسره سي، د گډ کار څخه مو موخه داده چي موږ بايد يو تر بله د اخوت او وروړولي اړيکي ولرو، زموږ او ستاسي يو تر بله همکاري، ليدل کتل او ناسته ولاړه بايد ټول د خداي جل جلاله پاره وي. په مشترکو او گډو مسائلو کي بايد يو تر بله تفاهم او پوهاوي ته ورسېږو که څه هم د دعوت په لار کي په مختلفو ډلو او ټولنو پوري تړلي يو. که گډه همکاري او نژدې ارتباطات ونه لرو نو هيڅ کار به مخ په وړاندې ولاړ نه سي او متل دئ چي د يوله لاسه ټک نه خپري. (او بل دا چي اوس فساد اجتماعي او عام دئ، نو دا کار اجتماعي اصلاح او کار ته اړتيا لري د اجتماعي فساد مخه په يوازي او انفرادي شکل نه نيول کېږي، ژباړن).

الله تبارک و تعالی فرمايي :

وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِعَصْمِهِمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضُهُمْ إِلَّا تَفْعَلُوهُ تَكُنْ فِتْنَةٌ فِي
الْأَرْضِ وَفَسَادٌ كَبِيرٌ ﴿٧٣﴾ (سورة الانفال - ٧٣ آيت).

ترجمه:

او هغه کسان چي کافران سوي دي ځيني د دوی دوستان دي د
ځينو نورو (په امداد کي يوله بله سره)، که ونه کړي تاسي دا (دوستي
په خپلو منځونو کي او دښمني له کفارو سره) نو پيدا به سي (لويه)
فتنه په مځکه کي او (خپور به سي) فساد لوی.

کافران يو د بل مرستي ته وردانگي او يو د بل لاسنيوی کوي موږ
(مسلمانان) هم بايد يو د بل مرستي او همکارۍ ته را وړاندي سو.
نزدې او د ورورولۍ اړيکي ولرو!

داسي نه وي چي باطل او فساد ته بلونکي يو موټي او يو تر بله
همکار وي او د حق او اصلاح پيروان او دعوتگر متفرق او پاشلي وي.
(او پر جزئي مسائلو اختلاف او تعصب يې تر منځ واټن ورزيات
کړی وي، چي دا کار د اسلام د دښمنانو په گټه تمامېږي، ژباړن).
نو په دې صورت کي به مځکه د فساد او فتنې نه ډکه او لويه
تباهي به رامنځته سي.

مسلمان ځوان بايد دغه څلورگون مسئوليتونه ښه درک کړي او
ځان په وپوهوي او د خپل ځان څخه دي وپوښتي چي آيا دغه
مسئوليتونه يې منلي، غاړه يې ورته ايښې او آيا د دغو ديني
مسئوليتونو حق يې پر ځای او اداء کړی؟

مسلمان ځوان بايد په اوسني عصر کي خپلي دندې او
مسئوليتونه وپېژني او دليري او نزدې تاريخي پېښو څخه ډېر درسونه
او عبرتونه واخلي او په دې وپوهېږي چي څه ډول د اسلام په لاره کي د

په اوسني عصر کي د مسلمان ځوانانو ديني مسئلېتونې ﴿ ٤٨ ﴾

اسلام سره حرکت وکړي ترڅو اسلام ځواکمن سي او يو واقعي اسلامي حکومت رامنځته سي.

داد مسلمانانو له پاره د شرم خبره ده، چي هر دين او د هر مذهب پيروان حکومتونه لري، خو اسلام او مسلمانان يې نه لري.

موږ د اسلام او مسلمانانو له پاره د داسي يوه حکومت غوښتونکي يو، ترڅو وکولای سي چي: اسلامي عقیده، اسلامي شريعت، اسلامي اخلاق، اسلامي کلتور، اسلامي تمدن او د ژوندانه اسلامي نظام رامنځته او پلي کړي او داسي يوه ورځ د شک نه وتلې او خامخا راتلونکې ده.

وَيَوْمَئِذٍ يَفْرَحُ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١﴾ بِنَصْرِ اللَّهِ يَنْصُرُ مَنْ يَشَاءُ ۖ

وَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿٢﴾ وَعَدَ اللَّهُ لَا تُخْلَفُ ۚ وَعَدُهُ وَلَٰكِنَّا أَكْثَرُ

النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣﴾ (سورة الروم، ٤-٦ آيتونه).

ترجمه:

او په دغه ورځ به خوشحاله وي مومنان په مدد او مرسته د الله تعالي، دى (الله) مدد ورکوي چاته چي وغواړي او دى (الله) غالب مهربان دى وعده ده د الله ﷻ خلاف نه کوي الله تعالي د خپلي وعدي څو اکثره خلک نه پوهېږي.

و آخر دعوانا ان الحمد لله رب العالمين

ربنا تقبل منا انك انت السميع العليم و توب علينا انك انت التواب الرحيم

۱۹۱۹ مو امر الله بهير